

LAPSZEMLE

Lenin V. I. rendelete a hadiflotta megszervezésére. Közlemény a Vojenij Vjesztnik c. szovjet folyóirat 1948. januári számából.

A cikk megemlékezik a Vörös flotta megszervezéséről szóló rendelet harmincéves évfordulójáról.

1918. február 14-én a Népbiztosok Tanácsa Lenin aláírásával hirdette ki ezt a fontos rendeletet, amellyel a cári flottát feloszlatoznak jelentette ki. Egyidejűleg intézkedett a „Szocialista Munkás-Földműves Vörös Flotta” megszervezésére.

A világ első szocialista tengerészete alakult meg ezzel a kül- és belföldi imperialisták elleni önvédelmi harcra.

Lenin rendelete a forradalom tengerészeinek szolgálatát jogilag alakította ki. 1917 november 7. óta a vörös tengerészek számtalan alkalommal kitértek a forradalmi harcokban. Súlyos csapásokat mértek a támadó külföldi flottákra és az angolok balti beavatkozása idején a nagy fölényben levő ellenséges hajóhadból sokat elűllyesztettek.

A második világháborúban hőiesen védte a flotta Leningrádot, Szevasztopolt, Odesszát és Sztalingrádot. Támadott a Fekete-, Balti-, Behring-tengereken. Hajózott a Volgán, Dnyeperen, Dunán és Oderán. 507 tengerész a Szovjetunió hőse lett. 78 hajó „gárda” jellegét nyert.

Sz. Gy.

„Magyarország ma.” Ivan Lapogonov cikke az „Ogonyok” című szovjet folyóirat 1948. évi júniusi 25. számából.

A szerző levélszerűen számol be magyarországi élményeiről. Beszámolójának elején mindjárt arról a képről ír, amely a repülőgép utasainak személe táru a magasból, ha a gép Budapest fölé ér. Az ezüstösen csillogó Duna és a két partján elterülő városrész fejlethetetlen látványban részesíti a szemlélőt.

Budapest történelme szervesen összefügg Magyarország történelmével és egyiket sem lehet a másiktól elválasztani, írja a szerző.

A háború pusztításai a magyar munkáskezek nyomán napról-napra változtatják meg a város arculatát. A Statisztikai Hivatal adatait idézi, amely arról tanuskodik, hogy a felszabadulás óta 50.000 lakást állítottak helyre Budapesten. A házak ezreit javítják, írja a továbbiakban, és a minden téren folyó nagy munkáról bárki meggyőződhetik, aki Magyarországon jár. Szinte eltűntek mindazok a nyomok, amelyeket a háború okozott a

fasiszták örültsége miatt. Csak a legjobban szenvedett budai részek emlékeztetnek ma már a pusztításra. A város elkerülte az éhezést, leküzdötte az inflációt és megerősítette iparát valamint kereskedelmét.

Az újraeredés szemünk előtt játszódik le. A színházak és a mozik megtisztultak a demokrácia-ellenes daraboktól, a magyar közönség fokozottabban érdeklődik a szovjet filmek és színdarabok iránt. A cikkíró ismerteti a legnagyobb sikerű film- és színházi előadásokat, többek között „Az orosz kérdés” magyarországi bemutatójáról is ír.

Az általános beszámoló után a szerző Csepelről, Budapest munkásfellegváráról ír. Az államosítás óta a munkások a népért, magukért dolgoznak. „Miénk az ország, magunknak építünk” — mondják a cselelik. Az üzemek vezetői munkásokból lett értelmiségiek. A szerző beszélgetést folytatott az élmunkásokkal és rámutatott arra a helyes szellemre, amely ma a munkásokat az újjáépítésért, az életszínvonal emelésért eltölti.

A továbbiakban — az elért eredményekkel foglalkozva — elismerőleg ír arról a hatalmas teljesítményről, amelyet Magyarország európai híri hídjainak újjáépítése terén kifejtett. Magyarország Budapest nélkül, Budapest pedig hidak nélkül elképzelhetetlen, írja Lapogonov és megjegyzi, hogy ez valóban így is van.

Gerő Ernő munkásságát elismerve, cikkében visszapillant a háború utáni közlekedési viszonyok fejlődésére. Majd rátér a hároméves terv ipari és mezőgazdasági programjának méltatására. Kifejti azokat a törekvéseket, amelyek az ötéves és a 10 éves öntözési terv megvalósítása érdekében már megindultak.

Cikkének befejező részében Magyarország politikai helyzetével foglalkozik. Ir a szomorú emlékü multból majd a háború utáni fejlődéssel foglalkozva a kölcsönös segélynyújtási és barátsági szerződések jelentőségét emeli ki.

A belső politikai villongásokat, a kapitalista érdekek pártjait a demokrácia erői felszámolták és Magyarország a Népfront megvalósítása felé halad.

Végül a centenáriumi évről és a 100 esztendő forradalomról emlékezik meg Ivan Lapogonov szovjet sajtótudósító.

M. Gy.

A „V. H. F.” (Very high frequency: nagyon magas frekvencia) technikájának egyik békebeli alkalmazása. A szerkesztőség közleménye a „La

revue des Transmissions” című francia folyóirat 1947. évi júliusi 13. számából:

Az igen magas rezgésszámú, pár centiméter hullámhosszúságú rádióhullámokat újabb vezetékes távközlési rendszerek helyettesítésére is felhasználják. Az igen magas rezgésszám teszi lehetővé ugyanis azt, hogy ezekre a hullámokra, — éppen úgy, mint a vezetékre, — viszonylag alacsony rezgésszámú „csatornákat” rakhassunk, amelyekkel az egyidőbeni beszélgetések számát szaporíthatjuk.

A felhasználásnak egyéb előnyei is mutatkoznak a vezetékes hírközléssel szemben. Nevezetesen:

— A centiméteres hullámok nagymértékben irányíthatók. Az adóantenna által kisugárzott energia nem szóródik szét, hanem megfelelő berendezéssel egyetlen nyalábban vezethető a vevőantenna felé. Ezáltal igen nagyfokú energiamegtakarítás érhető el. Ez az irányíthatóság egyben lehetővé teszi ugyanannak a hullámhossznak egyszerre több irányban történő felhasználását is.

— A jóval nagyobb hullámhosszúságú légrévi és elektromos zavarok ebben a sávban már nem rontják számottevő mértékben a vételt.

— A berendezési és fenntartási költségek jóval alacsonyabbak, mint a kábeleknél. A sűrűn elosztott karbantartó személyzet helyett csak egy kislétszámú ellenőrző csoport beállítása szükséges, akik a kb. 100 km-enként felállított közbelső állomások üzemét vizsgálják felül. Ezek a közbelső állomások könnyen és rövid idő alatt felépíthetők, lebonthatók, vagy más helyre áttelepíthetők, ellenében a földbeásott kábelekkal.

A jelentős előnyökkel szemben hátrány csak abban mutatkozott, hogy — az adó- és vevőkészülékeket különös gonddal kellett elkészíteni az igen magas frekvenciák miatt.

— Számolni kellett azzal, hogy a rezgésszám növelésével az időjárás káros befolyása is növekszik. Sűrű eső erősen gyengíti a vételt.

— Az időnként fellépő hangszikkadás ellen több, egymástól különböző magasságban felállított vevőantennával kell védekezni. Ezek egyike mindig kap annyi energiát, amennyi a vevő működtetéséhez elegendő.

Mindezek figyelembevételével tervezte meg az Egyesült Államokban lévő „Western Union Company” kísérleti berendezését. Ez a berendezés 16, egymástól független, egyidőbeni táviratozás lehetőségét biztosítja ugyanazon a kisugárzott sávon, és képtávíró-átvitelre is felhasználható.

Már a kísérleteknél gondoltak a megállapítható, hogy üzembiztosan és üzemzavar esetén melyik közbelső állomásnál van a hiba. Ezzel a karbantartó szolgálat nagymértékben leegyszerűsödött.

Ha a kísérletek-mutatta előnyök az üzemi gyakorlatban is beigazolódnak, akkor egy olyan újfajta hírközlő eszköz születik, mely a mindenkori

vezetékes hálózattól függetlenül, gyorsan és üzembiztosan lehetővé teszi többszörös összeköttetések beállítását. Eppen ezért a magasabb katonai parancsnokság közötti távbeszélő- és táviró-összeköttetésre igen alkalmasnak bizonyulna.

L. E.

Helyesbítés a „Honvéd” 1948 júliusi számában megjelent „Ruhagazdálkodás” c. cikkhez: A Szerkesztőség helysziúke miatt kénytelen volt kihagyni az eredeti kéziratához mellékelt két táblázatot és a szövegben a rájuk való hivatkozást. Így azonban értelmelenné válhat a cikk utolsó bekezdésében a táblázatokban kiszámított példára való hivatkozás. Ezért itt idézzük a számított végeredményeket: 100 főre szükséges gyakorló ruházat 10% cserekészlettel: sapka 220, zubbony 165, nadrág 275, köpeny 165, bakancs 330, amelyek — az első kivételével — nagyobbak a Várnay-féle adatoknál: 236, 157, 215, 123, illetőleg 286 (lásd Várnay cikkében a 42. oldalon).

Sajtóhibák ugyanott: a 42. oldalon 2. hasámban a 2. bekezdés 4. sorában 2 helyett 0,2, a 10. sorában 8.8 helyett 0,8 a helyes.

R. R. Bb. Trockistáknak nevezzük azokat az elemeket, akik a kommunista pártokon belül, vagy azon kívül igyekeznek a pártot letéríteni a kapitalizmus elleni következetes harc útjáról —, de magukat e közben kommunistáknak tüntetik fel. A trockizmus a burzsoázia ötödik hadoszlopa. Vezérük Leon Trockij volt, aki a Szovjetunió Kommunista (bolsevik) Pártja kapuin belül igyekezett a hősi küzdelmeket vívó párt sorait bomlasztani. Szoros összeköttetést tartottak fenn az angol, amerikai és japán kémügynökségekkel és a szabotálástól a gyilkosságig mindent elkövettek. Az egész mozgalmat a nemzetközi nagytőkék pénzelték. Módszerük közé tartozik hol úgy támadni a Kommunista Pártot, hogy védelmükbe veszik a tökések elemeket és késleltetik a szocializmus bevezetését elősegítő rendszabályokat, hol pedig magukat radikálisnak feltüntetve, forradalmat, felkelést, sztrájkokat sürgetnek, más akciókba akarják a pártot belevinni, amikor nem időszerű és bukást eredményezne.

A trockisták a munkásmozgalom árulóiból verbuválódnak és szerepük hasonló a közönséges bérgyilkosokéhoz.

P. C. Balatonfüred. Convoy (francia eredetű angol szó, annyi mint kíséret, hajókíséret), hajókaravánok neve. amelyek segítségével a mult és a jelen világháborúban hajóforgalmat lebonyolítottak. Hogy a kereskedelmi hajókat a tengeralattjárók — és a most lezajlott háborúban a repülőgépek — támadásai ellen fokozottan megvédjék, kellő számú hadihajó kíséretében egyszerre indították rendeltetési helyük felé. Ez a forgalmat lassította és drágította, de jelentékenyen csökkentette a hajóveszteségek arányszámát.

Philipp Jenő Bp. Dembinszky-utca 43. Az Amerikai Munkásszövetség (American Federation of Labour), az amerikai munkásság legrégebb, 1881-ben alapított országos szervezete, amely Kanada munkásságának jelentékeny ré-

szét is magába foglalja. Az AFL a szakmunkásszervezetek központi szövetsége. Taglétszáma az első világháború óta 2—4 millió között ingadozott, nem képviselte tehát oly arányban az Unió munkásságát, mint az európai országok szakszervezeti szövetségei a magukéit. Hosszú ideig küzdenie kellett a munkáltatók által létesített munkásszervezetek ellen, míg a Wagner-Act azok működését meg nem szüntette. A szervezet lényegében az amerikai munkárisztokrácia képviselője: csak szakmunkások és csak fehérek lehetnek tagjai, négernek nem. A politikamentesség jelszavával igyekszik tagjait az osztályharcban fékezni. Vezetőire az amerikai nagytőke jelentős befolyást gyakorol. 1936-ban Roosevelt szociális reformjai kapcsán az AFL radikalizmusát keveslő tagok kiváltak belőle és megalapították a Committee for Industrial Organisation (CIO), amely a tanulatlan munkásoknak is megszervezését és Roosevelt reformjainak aktívabb támogatását tűzte ki céljául. A két szervezet közül tehát az utóbbi a harcossabb, bár szintén messze van még attól, amit a mi viszonyaink között „baloldali”-nak neveznek.

Móricz Gyula fhdgy. Bp. A rohamlőveg a küzdők közvetlen támogatására hivatott, nagy tüzérezovel rendelkező önjáró, mozgékony, páncélozott lőveg. Mint a gyalogság és a páncélos csapatok legelől küzdő szakaszait közvetlenül követni és támogatni képes lőveg a gyalogság és a páncélos csapatok legdöntőbb támogatója. A döntés helyén és csak a döntés idején vetjük be. A gyalogság (páncélosok) támadását végigkíséri. Működési sugara: kb. 150—200 km. A rohamlőveg támadásnál, de főleg meg erősített állásnál való támadásnál kiserőd, támpont és egyéb fontos fészkek elfoglalásánál a korszerű harcban a gyalogság (páncélos csapat) úgyszólván nélkülözhetetlen támogatója. A betörés után ellencesapások kivédésében — ha szükséges, időlegesen még beásva is, úgyhogy egyes lövegek egymást támogatni és védeni képesek legyenek — fontos támogatója lehet a gyalogságnak még a terület megtartásában is.

Védelemben, különösen a betört ellenség ellentámadással való kivetésében nélkülözhetetlen támogatója a gyalogságnak.

ViSSZAVONULÁSBAN és üLDÖZÉSBEN merészen alkalmazva a rohamtüzérség döntő sikereket hozhat, mégis alkalmazási alapelv, hogy a gyalogság első vonala elé nem küldhető.

A rohamlőveg a gyalogsági közelháadás (rohamjárőr, páncélos-rohamjárőr) támadásával szemben a legérzékenyebb. Ilyenek ellen való közelbiztosításáról a gyalogság köteles gondoskodni.

Legkisebb alkalmazási egysége az üteg, kivételesen a félüteg.

„Honvéd” ára példányonként 15.— forint. Előfizetési díj: egész évre 150.— forint, vállalatokkal, intézményekkel, stb. külön megállapodás szerint. A honvédség ténylegesen szolgáló tagjainak előfizetési díját külön rendelet szabályozza.

Felelős kiadó: Bangha Ernő ezredes.

A „Honvéd” szerkesztősége és kiadóhivatala: Budapest. IV., Duna-utca 7.

Honvédelmi Minisztérium házi nyomdája, Budapest, V., Honvéd-utca 28. Felelős vezető: Varga György.